
DISKUSIJA NAKON PREDAVANJA DR BERNARDINA ŠKUNCE

Prvi je diskutant istaknuo da patnja ima svoj pozitivan vid i zato je treba vrednovati. Spomenuo je prisutnost patnje u ibiteljima, životu naroda i u Crkvi. Jedna sestra je ustvrdila da patnja ne dolazi od Boga i da ju treba rješavati molitvom. Predavač je istaknuo da je osjetljivo govoriti da patnja dolazi od Boga, nego je patnja konstitutivni dio ljudskog života. Ontološki se ne može poistovjetiti, ali je svakako u funkciji rasta.

Drugi diskutant je zapitao: „Jesu li patnja i grijeh u suuzročnoj vezi, jer čini se iz predavanja, kao da nisu.” Dr Škunca je odgovorio da se ne smije predimenzionirati taj odnos. Činjenica je da nije uvijek u vezi grijeh—kazna kao što ističe Ivan Pavao II, a kad ipak govorimo o toj vezi treba govoriti s puno osjetljivosti.

Jedan liječnik je razmišljao po prilici ovako: Bog ima svoje zašto, pa ima i svoje kako. Jak cilj prevladava i ono „kako”. Patnja je pobjediva ako je motiv patnji velik. Treba razlikovati patnju fenomenološki, psihološki i religiozno. Svakako da religiozni vid patnje pobjeđuje psihološki, dapače, patnja dovodi u blizinu Božju.

Jedan je sudionik na predavačev prijedlog novih djela milosrđa primijetio da iz duhovnih djela ne bi trebali isključiti mrtve, s čime se predavač složio.

Slijedeći diskutant je istaknuo opasnost moderne medicine koja misli kako će vremenom potpuno ukloniti bol i tako rađa kod bolesnika lažnu nadu: „Mene ne smije ništa boljeti.” Kršćani ne mogu prihvatiti ovakav mentalitet jer će bol biti sastavnica ljudskog života dok god je čovjek—čovjek. Predlaže bolju katehezu križnog puta i molitvu za unutarnje iscjeljenje za one duhovne patnje, koje su nanešene i mogu se izliječiti.

---

32 Usp. A. SISTI (prijevod, uvod, bilješke), *Marco*, ed. Paoline, 1984, str. 98.

Jedan diskutant vrlo je lijepo istaknuo da je patnja misterij i pred njom stojimo na koljenima i da je za patnju potrebna poniznost.

Dr Kresina je u kratkom intervenciji govorio o Isusu i ljudskoj patnji, a taj prilog donosimo u izvještaju rada u IV. timu.

Diskusiju je zaključio dr Starić govoreći „o promjenjivosti” u Bogu. Jasno, kad se govori ontološki o Božjoj naravi onda ne može biti govora o promjeni. No, kada se promatra život Božanske Osobe kao osobe, onda događaji u ovome svijetu nisu tek neka gluma, nego su stvarno događaji i za Boga. Tako se može u nekom smislu govoriti o promjenama. Origen je govorio da Krist još ne može biti potpuno sretan radi svoga Tijela, za kojeg je Augustin kazao da je Crkva: Totus Cristus. Upozorio je dr Starić i na još jednu stvar: Moj „ja” je tek simbol budućeg života ili možda bolje, otajstvo budućeg života.

Pribilježili: A. Kopilović i s. C. Rajković